

100

Nicolae Labiş

În oraşul dintre munţi -
Ca ştirbite stalagmite -
La un an după război,
Casele rânjeau rănite.

Toamna munţii-nvineţea,
Sevele-ngheţau în plante,
Bruma cobora în zori
Peste băligi, diamante.

Douăzeci şi trei august
Prima-i pomenire vie
Şi-a adus-o printre plopi
Mari, de toamnă timpurie.

În oraşul dintre munţi,
Oamenii nu pricepură
Cât de mare-i acea zi
Învălită-n ploaie sură.

Prin noroiul de pe străzi
Defilau numai o sută,
Doar o sută de bărbaţi -
Sub a vântului volută,
Steagul roşu vuvuia
Printre casele sărace,
Precum flamurile mari
Ale armii lor face.

La fereşti se închinău
Babele ca-n cimitire,
Alţii clătinău din cap
Parcă a nedumerire,
Alţii presimţeau sub cer
O schimbare nevăzută,
Şi prin ploaie defilau
Cei o sută, cei o sută.

Trec o sută prin ruini,
(Azi sunt parcuri şi sunt case)
Trec o sută, câinii bat,
(Azi, motoare zgomotoase)
Trec o sută cadentat,

Stropi de glod pe strai s-anină,
Trec o sută, nouri cresc,
Dar sub nouri e lumină.

Trec o sută - ochi fierbinți,
Buze strânse-nvinețite,
(Până azi căzură mulți
Ori sub ploi, ori sub cuțite).
Trec o sută pe asfalt -
Șfichiuiți de ude ramuri -
(Până azi creșcură mulți
Din acei ce-au stat la geamuri).

În orașul dintre munți,
Ca o apă-n soare suie
Oamenii pe strâmbe străzi,
Și-n stindarde vântul vuie.
Ca o inimă pulsând,
În mulțimea desfăcută
Se aud sonor pășind
Cei o sută, cei o sută.